

DET FALSKA LEENDET

Johan Salomonsson

APPENDIX

- Signora Claudia Empoli: En mycket kunnig konsthandlerska från Florens. Hon har hjälpt minister Leblanc att återvinna åtskilliga franska konstverk, som försvunnit ur fransk ägo genom kriget vindar. Bland annat riskerade hon sitt liv för några konstverk vid turkarnas invasion av Malta år 1859 och minister Leblanc är uppenbart imponerad av denna kvinnas mod.

Du vandrar nu längs Seines södra strand på väg mot den plats där middagen ska äga rum.

Färdigheter

- Kunskaper i litteratur, filosofi, språk och politik - Mycket bra ♦
- Journalistik/författande - Mycket bra ♦
- Utseende - Bra ♥
- Fotografera - Bra ♦
- Fäktning - Bra ♣
- Iakttagelseförmåga - Bra ♦
- Ledarskap - Dålig ♠

Monsieur Gilbert Touvier

Melankolisk, kärlekskrank författare

Bakgrund

Ditt egentliga namn är Gilbert Philippe Saint-Savin och du är hertig Saint-Savins ende arvtagare. Du tillbringade större delen av din barndom på släktens gods utanför Paris, vilket var ganska tråkigt eftersom där inte fanns några andra barn att leka med. Ibland reste ni till lägenheten i Paris och dessa besök älskade du, för i staden fanns det många lekkamrater. Ni gav er ofta ut på upptäcksfärder in på skumma gränder och bakgårdar, som ni var övertygade om att alla andra människor i staden hade glömt bort. Mest spännande var den dolda ingången till katakomberna under en av Saint-Martin-kanalens broar. Nere i de underjordiska gångarna smög ni er omkring med små stearinljus och skrämde varandra. Ibland fick ni för er att ni hörde viskningar som försökte locka er in i mörkret, men ni såg aldrig något. Det blev slut på dessa lekar då lille Pascal spårlöst försvann och era föräldrar satte för ingången.

För övrigt var din ungdom fylld av studier. Du hade gott läshuvud och slukade både fakta- och skönlitteratur. Du var inte lika förtjust i rid-, musik- och fäktningsslektionerna men blev åtminstone en inte oäven fäktare. Du hatade alla krav som ställdes på dig i din egenskap av den som skulle föra släktens namn vidare och tog allt mer avstånd från din adliga börd. Så småningom begav du dig mot din fars vilja till Paris och började studera vid ett av stadens lärosäten, Quartier Latin. För att behandlas som alla andra antog du namnet Touvier. Du anammade idéerna om människors lika värde och deltog i studentdemonstrationer för republikens införande. Du tillhörde dock aldrig det främsta ledet utan föredrog att iaktta och begrunda, precis som med så mycket annat i ditt liv. Du började skriva en del politiska artiklar i studenttidningen och fick efter erlagd examen anställning vid en av Paris republikanska tidningar, La Lanterne. Du skrev åtskilligt om arbetarrörelsen men kom så småningom fram till att du saknade det rätta engagemanget för denna typ av nyhetsbevakning. Du ville bli författare!

Du lämnade tidningen och började att arbeta med ditt stora verk. Till att börja med ville du skriva en roman som lyfte fram misären och orättvisorna i samhället och du gjorde åtskilliga tappra försök utan att komma någon vart. I början på år 1868 började din kassa att tryta och därför kom ett

erbjudande från den franske försvarsministern, Bernard Leblanc, mycket lägligt. Han behövde en spökskrivare till sina memoarer. Betalningen var god, så du ställde upp och fick veta mycket om hans spännande tid i den franska underrättelsetjänsten. Dessutom blev du kär i hans undersköna dotter, Marie-Claire, men du vågade inte nämna dina känslor för henne. Hon skulle aldrig se åt en fattig författare som dig och du ville absolut inte avslöja din adliga börd.

Memoarerna publicerades strax före sommaren 1869 och fick god kritik. Detta gjorde dig än mer besluten att skapa ett eget verk. Du bytte dock inriktning för ditt författande efter att ha läst E.A. Poes "Morden på Rue Morgue": Nu ville du skriva en kriminalroman och detta har du kämpat med sedan dess. Tyvärr så vet du inte så mycket om kriminalitet och brottsutredningar sånär som på de lösryckta detaljer som minister Leblanc har berättat. Dessutom går en stor del av din tid åt till att skriva kärleksbrev till Marie-Claire. Naturligtvis skickar du aldrig iväg dem utan slänger dem i papperskorgen så fort de är färdigskrivna.

Personlighet

Världen är en scen och du dess åskådare! Du föredrar nästan alltid att betrakta framför att delta i det som händer runt omkring dig, och du kastar dig sällan in i något utan eftertanke med undantag för de få gånger då något verkligen engagerar dig. Du ser det som din uppgift att analysera omgivningen för att sedan klargöra den för andra. Att sitta på kaféer och diskutera livets olika aspekter är en av dina favoritsysselsättningar. Du är melankolisk till din läggning och sitter ofta uppe på nätterna och grubblar över vad du gjorde och borde ha gjort under dagen.

Du diskuterar gärna politik och anser att kejsaren borde abdikera till förmån för republiken. Du vill dock inte se en revolution utan tror att allt går att lösa med förnuft. Uppkomsten av fackföreningar och strejkrätt är ett steg i rätt riktning mot ett rättvist samhälle. Du ger dig dock aldrig in i några riktiga politiska dispyter eller gräl utan försöker istället gjuta olja på upprörda känslor.

Du har inte några problem med att föra dig i sociala sammanhang och anses som en sann gentleman. Ibland händer det dock att dina tankar vandrar iväg med dig mitt under en konversation och dina ögon blickar mot en fjärran, osynlig horisont. Du har försökt att tona ned dina inlärdas adliga manér, men allt för ofta lyser de igenom.

Kvinnor verkar uppskatta den blandning av pojkaktighet och melankoli som finns hos dig och du kan vara mycket charmig när du vill. Nu för tiden

har du dock bara ögon för en enda kvinna: Marie-Claire. Tyvärr är hon också den enda kvinna som du har svårigheter att umgås med. Så fort du befinner dig i hennes närhet börjar du haspla ur dig diverse dumheter, nonsens och grodor i en strid ström med plötsliga pinsamma avbrott när du kommer på dig själv. Ända sedan du för drygt ett år sedan träffade Marie-Claire har du dessutom plågats av en svår snuva, och så fort du hör hennes namn nyser du något fruktansvärt. Ingen läkare har kunnat ge någon vettig förklaring.

Ditt yttre

Du är 27 år men ditt pojaktiga utseende gör att du ser något yngre ut. Du är medellång och har brunt hår som alltid bildar en uppstickande virvel mitt på huvudet än hur du kammar och plattar till det. Du klär dig oftast i en enkel mörk kostym och plommonstop.

Du bär alltid med dig ett anteckningsblock, några pennor och en liten kamera i ett cigarettfodral.

I detta nu

Vi skriver idag lördagen den sjunde september år 1869. Du är på väg till en middag som minister Leblanc har inbjudit dig till. Detta innebär att du kommer att få träffa Marie-Claire (Atchoo!). Dessutom är tre av minister Leblancs gamla bekanta inbjudna. Du känner igen dem från arbetet med memoarerna:

- Inspektör Roderick Collins: En av Scotland Yards främsta inspektörer, vilket är mycket besynnerligt med tanke på vad minister Leblanc har berättat för dig. Tydligt höll inspektör Collins på att förstöra ett tillslag mot en falskmyntarliga för några år sedan. Minister Leblanc ville dock att du skulle framställa det i en mer positiv dager i memoarerna, antagligen för att inte förstöra sin vänskap med inspektör Collins.
- Fräulein Marlene Vogel: En femme fatale från Preussen, som få män kan motstå. Hon livnärde sig som inbrottstjuv innan minister Leblanc värvade henne till franska underrättelsetjänsten. Med sin charm lockade hon under några farofyllda år ett antal hemligheter ur högt uppsatta preussare innan hon drog sig tillbaka till ett välförtjänt liv i sus och dus vid Franska Rivieran. Minister Leblanc verkar dock ha dåligt samvete för att han vände upp och ned på hennes liv.

själv i ordning för middagen. Nu sitter du i en öppen vagn på väg genom Paris gator mot den plats där middagen ska äga rum.

Färdigheter

- Karisma - Framstående ♥
- Etikett - Mycket bra ♠
- Utseende - Mycket bra ♥
- Fingerfärdighet - Bra ♣
- Gymnastiska övningar - Bra ♣
- Fäktning - Bra ♣
- Handgemäng - Dålig ♣

Fräulein Marlene Vogel

Galant, tragisk femme fatale

Bakgrund

Du växte upp som en föräldralös gatunge i Berlin efter att ha rymt från ett barnhem. Det gäng som du ingick i livnärde sig på tiggeri, ficktjuveri och rena inbrott. Ni fick dock inte stor del själva av det ni kom över, eftersom den elake Hoffmann, en stor benig karl med händer stora som grytlock, lade beslag på det mesta. I gengäld gav han er lite möjligt bröd och tunn soppa att äta och lät er sova på en dragig vind. Tyvärr hade ni inget annat val än att lyda honom, eftersom polisen skulle ta er om ni sov på gatan. Till slut gick emellertid hans förtryck för långt. Du och din bästa vän Hans beslöt er för att försöka få ett slut på det hela och en mörk natt smög ni er in i Hoffmanns sovrum, du med en kniv i handen och Hans med en påk. Just när ni skulle kasta er över Hoffmann vaknade han och lyckades avvärja er attack, men när han rosenrasande sprang efter er snubblade han utför en brant trappa och bröt nacken. Efter detta spreds alla barnen för vinden, skräckslagna inför vad polisen skulle ta sig till, men du och Hans höll ihop och fortsatte er farliga inbrottskarriär. För Hans del slutade det hela abrupt vid ett inbrott då folk i huset vaknade och någon fyrade av ett skott som dödade honom på fläcken. Efter detta kände du dig mycket ensam och villrådig.

När du blev äldre upptäckte du mäns svaghet för din kvinnliga charm. Det var mycket lätt att bli hembjuden till deras hem och på så sätt rekognoscera olika ställen innan du beslutade dig för om de var värda en nattlig visit. Du blev allt mer framgångsrik i ditt värv, och även om du inte kom över några stora rikedomar så var det ändå tillräckligt för att du skulle kunna gesken av att vara en förmögen dam. Du kom allt högre upp i societeten och blev uppvaktad av en del riktigt förnäma män, vilket var precis vad du alltid hade drömt om.

År 1860 tog ditt liv en ny vändning. Vid ett inbrott i ett residens där, som du trodde, invånarna var bortresta fann du dig plötsligt omringad av ett halvdussin beväpnade män. Du hade vandrat rakt in i ett tillhåll för franska underrättelsetjänsten och de misstänkte dig för att vara en preussisk agent. Åtskilliga dagars förhör vidtog innan en man vid namn Bernard Leblanc trädde in på scenen och gav dig ett ultimatum: Arbeta för franska underrät-

telsetjänsten eller bli satt på ett fartyg till Franska Guyana! Valet var inte svårt och plötsligt fann du dig göra i stort sett samma sak som förut men nu med avsikt att stjäla statshemligheter istället för rikedomar. Monsieur Leblanc blev din kontaktman. Han var mycket mån om din säkerhet och såg bland annat till att du fick lära dig fäktningens ädla konst.

Din tid som spion var mycket framgångsrik, men år 1863 ansåg monsieur Leblanc att det började bli för farligt och avblåste operationen. Du erbjöds franskt medborgarskap och ett statligt hus vid Franska Rivieran, vilket du naturligtvis accepterade. Här framlever du nu dina dagar, omgiven av åtskilliga kavaljerer som gör allt för att vinna din gunst. Utåt uppehåller du en fasad av lyx och flärd, men egentligen är du nära bankrutt och du lever enkom på dina uppvaktare. Du börjar känna dig allt mer rastlös och längtar tillbaks till dina äventyrliga dagar. Kanske skulle du göra en ny stöt, en som folk kommer att tala om i generationer efteråt?

Personlighet

Män avgudar dig! Med din charm och entusiasm kan du få dem precis vart du vill. Du ser det som ett spännande spel och flörtar och retas ständigt med män. Du passar dig dock noga för att låta det gå för långt, eftersom du oftast bara är ute efter att de ska uppvakta dig och spendera sina pengar på dig. Det är rätt åt dem! De tror att det är de som utnyttjar dig, men i verkligheten är det tvärtom. Det är få män som har förtjänat din respekt. De du i första hand kommer att tänka på är Hans och monsieur Leblanc. Om inte monsieur Leblanc hade varit gift... Men, nej, du har ännu inte träffat den man som du kan älska utan förbehåll.

Under din karriär har du naturligtvis råkat i klammeri med rättvisan åtskilliga gånger. Du älskar att leka katt-och-råtta-lekar med polisinspektörer som tror sig veta allting. De ser så härligt snopna när de inser att deras bevis inte är värda den hatt de har lovat att äta upp.

Du har alltid strävat efter att bli någon och skapa dig ett namn. Din framgång inom societeten har underlättats av din fallenhet för att smälta in bland de rika och förnäma och ta efter deras manér in i minsta detalj. Det finns ingen som kan ägna så mycket tid åt att tala om blomsterarrangemang, insamlingar för välgörande ändamål, det senaste modet eller nonsensskvaller som du. Fast egentligen diskuterar du mycket hellre värjstötar och mäns dumhet. I stressade eller oväntade situationer händer det att du glömmer av din fina fasad och svär värre än den mest råbarkade borstbindare. Män har faktiskt rodnat och kvinnor svimmat i din närvaro.

Bakom din glättiga fasad döljer sig en mycket ensam människa och du

känner dig rotlös. Det är denna rotlöshet som har drivit dig till att försöka bli socialt accepterad, men nu när du har uppnått det känner du att du fortfarande saknar något. Ett riktigt liv, kanske?

Ditt yttre

Du tror att du är omkring 35 år men ser inte ut att vara en dag äldre än 30. Du är medellång och har en slank kropp med stolt hållning. Ditt blonda hår är långt med böljande lockar. Du är mycket vacker och har gröna ögon och ett litet sensuellt ärr på överläppen. Du klär dig i vackra, smakfulla klänningar med perfekt skärning och bär gärna vidbrättade hattar.

Du har alltid med dig ditt parasoll med en dold värja, och i hattprydnaderna brukar du ha en uppsättning dyrkar.

I detta nu

Vi skriver idag lördagen den sjunde september år 1869. Du är på väg till en middag som monsieur Leblanc, numera Frankrikes försvarsminister, har inbjudit dig till. Förutom dig själv kommer hans fru och dotter att närvara samt ytterligare tre personer, som du bara känner till ryktesvis:

- Inspektör Roderick Collins: En Scotland Yard-inspektör, som anses som en av de bästa brottutredarna i världen efter Sherlock Holmes. Han hjälpte enligt minister Leblancs memoarer till med att spränga en falskmyntarlaga. Du förstod aldrig riktigt vilka ledtrådar inspektör Collins följde.
- Monsieur Gilbert Touvier: En ung författare från Paris. Han var spökskrivare åt minister Leblancs memoarer. Du har skummat igenom dem och beskrivningen av dig var smickrande. Du är nyfiken på vad minister Leblanc kan ha berättat mer om hans känslor för dig.
- Signora Claudia Empoli: En konsthandlerska från Florens. Hon hjälpte minister Leblanc med att återvinna en del franska konstverk då turkarna invaderade Malta år 1859. Av beskrivningen i memoarerna att döma är hon en jordnära och klarsynt person. Tänk om hon ser igenom din fasad?

Du anlände till Paris för några timmar sedan och har använt tiden till att installera dig i ett av gästrummen i minister Leblancs residens och göra dig

Du anlände till Paris centralstation för fem minuter sedan och trängde in dig själv och allt ditt bagage i en alldeles för liten droska. Nu skumpar du fram längs kullerstensbelagda gator i en fruktansvärd hastighet på väg mot den plats där middagen ska äga rum.

Färdigheter

- Mod - Mycket bra ♥
- Skarpskytte - Mycket bra ♣
- Kunskap om lagar - Mycket bra ♦
- Handgemäng - Bra ♣
- Fysik - Bra ♣
- Iakttagelseförmåga - Dålig ♦
- Brottsutredning - Dålig ♦

Inspektör Roderick Collins

Uppblåst, klumpig Scotland Yard-inspektör

Bakgrund

Du kommer från en välbärgad familj i London. Din far, som är en högt aktad åklagare, har alltid ställt mycket höga krav på dig i din egenskap av ende sonen av fyra barn. Han ville naturligtvis att du skulle gå i hans fotspår och du skickades till Eton för att studera juridik. Det gick inget vidare! Du hade visserligen en oerhörd förmåga att läsa in studiematerialet men tolkade sedan saker på ditt eget sätt. Du försökte alltid finna bakomliggande orsaker och osannolika samband, och du drev lärarna till vanvett med dina protester mot deras analyser. Du lyckades till och med en dag knäcka historieläraren med din teori om att Romarriket bara hade gått under jorden i väntan på bättre tider. Dagen efter sågs han kliva på ett tåg till Liverpool och han har inte hörts av sedan dess.

Under allt för många år lyckades du förvirra begreppen för dina lärare och studiekamrater och till slut blev du utkastad från Eton med något slags studiebevis men inte någon riktig juridikexamen. Du lyckades få en administrativ position på Scotland Yard, som bland annat innebar att du fick ansvaret för löneutbetalningar. En dag stötte du på en besynnerlig utbetalning på en ganska futtig summa. Du beslöt dig för att skugga den person som utbetalningen var ställd till. Det visade sig att denne umgicks med en del ljusskygga typer och du förstod att det rörde sig om en konspiration för att få Scotland Yard bankrutt. Du underrättade dina överordnade och konspiratören togs fast. Konstigt nog dömdes han inte för att ha konspirerat utan för att ha förstört bevis i olika brottsutredningar, och någon påstod att utbetalningen bara var ett byråkratiskt misstag.

Hela affären ledde i alla fall till att du befordrades till inspektör. Du fick snart rykte om dig att kunna lösa de mest olösliga fall och se samband som undgick alla andra (till och med skurkarna). I samma veva gifte du dig med Anne Morris, som nu sköter hemmet som det anstår en kvinna. Det är ju varje kvinnas plikt att tjäna mannen. Snart fick ni också två döttrar, Sheila och Eileen. Du är självklart stolt över dem men önskar ändå att du kunde få en son!

År 1864 reste du till Paris med din familj på semester. En kväll när du var ute och vandrade på egen hand (du hade bara tänkt gå och köpa en bit ost

men gick vilse; att det ska vara så dåligt skyltat i den här staden!) bad en man dig om växel på en 1-francsedel. Du gav honom växeln men upptäckte sedan att du hade fått en 10-francsedel. Skyndsamt begav du dig efter honom. Mannen försvann ned för en källartrappa och när du följde efter sprang du rakt in i något slags tryckeri. Ett dussin män (minst) kastade sig över dig, band fast dig och slängde in dig i en skrub. Som tur var löpte en gasledning genom skrubben och med en spik knackade du fram din belägenhet i Morsekod. Det dröjde inte många timmar innan polisen stormade stället och en man från franska underrättelsetjänsten, Bernard Leblanc, tackade dig för att du hade avslöjat en falskmyntarliga. Han misstänkte att det rörde sig om en preussisk konspiration för att undergräva Frankrikes ekonomi. Du hjälpte till med ytterligare undersökningar men ni lyckades aldrig bevisa något. En sak blev du dock aldrig klok på: Varför trodde monsieur Leblanc att ditt meddelande hade varit “Hjälp! Jag sitter i en rävsax och äter gröt!” Nå, händelsen visade ännu en gång vem som var alla brottslingars nemesis.

Trots dina framgångar finns det ett smolk i bägaren: Sherlock Holmes! Överallt pratar man honom och hans slutledningsförmåga. Löjligt! Han använder sig bara av lumpna trick. Mannen är ett bländverk och någon gång ska du nog visa vem som är den främste av er två!

Personlighet

Du har alltid rätt! Det är du fast övertygad om. Folk som inte inser det är trångsynta, vilket du ser till att upplysa dem om så ofta som möjligt. För att trycka in dina åsikter i folk brukar du stöta din pipa i deras bröstskorg och luta dig fram över dem så att de tvingas att böja sig bakåt. Du talar alltid med hög röst och har ett bullrigt skratt.

Du är fenomenal på att spotta ur dig konspirationsteorier. Visst, du träffar inte helt rätt varje gång, men detektivarbete kräver tid, eftertanke och minituösa undersökningar. (Vad du inte inser, och aldrig kommer att inse, är det faktum att du alltid är helt fel ute men genom ren och skär klanthet ändå lyckas snubbla rakt in i hetelden.) En del av dina avundsjuka kolleger påstår att du jämt kastar bort en massa tid på att undersöka helt oviktiga detaljer och missar de verkliga ledtrådarna. De förstår inte att alla detaljer är viktiga! Dessutom har de mage att påstå att du skulle roffa åt dig äran för deras upptäckter. Som om du inte skulle ha sett sådana uppenbara ledtrådar med en gång och redan gått ett steg längre! (Egentligen missar du alltid alla ledtrådar av någon betydelse, men det erkänner du inte för någon, inte ens dig själv.)

En del personer påstår att du är en okänslig och burdus töl. Bara för att du vid ett tillfälle sade till en nybliven änka att du ville köpa hennes avlidne mans skor! Hur som helst, kvinnor ska hålla sig på sin plats och låta männen bestämma. Alla vet ju att män är överlägsna kvinnor både intellektuellt och fysiologiskt.

Du är inte rädd av dig och har vid många tillfällen tagit dig an skurkar med bara nävarna eller avfyrat din revolver samtidigt som kulorna har vinit omkring dig.

Ditt yttre

Du är 45 år. Din kropp är lång och ger ett rangligt intryck, trots att du faktiskt är ganska muskulös. Ditt hår är rödblont och du har ett avlångt ansikte med en stor näsa och en borstig mustasch. Du klär dig oftast i en tweedkostym med en lång, grön tweedrock över och på huvudet bär du en tweedkeps.

Du går alltid omkring med din pipa i munnen (i pipan finns ett utfällbart förstoringsglas), tobak och en rejäl tvåpipig pistol.

I detta nu

Vi skriver idag lördagen den sjunde september år 1869. Du är på väg till en middag som monsieur Leblanc, numera Frankrikes försvarsminister, har inbjudit dig till. Förutom dig själv kommer hans fru och dotter att närvara samt ytterligare tre personer, som du bara känner till ryktesvis:

- Fräulein Marlene Vogel: En omoralisk kvinna som lever på att förföra yngre män och lura av dem så mycket pengar som möjligt. Hon hjälpte tidigare minister Leblanc att locka ur preussiska statsmän hemligheter genom att gå sängvägen.
- Monsieur Gilbert Touvier: En pojkspoling från Paris som tydligen ska vara författare men inte har gjort något annat än att hjälpa minister Leblanc med hans memoarer. Du har tittat lite i dem och beskrivningen av dig gjorde inte din storhet rättvisa. Slingeln är säkert en politisk dissident, precis som alla andra intellektuella i Paris.
- Signora Claudia Empoli: En konsthandlerska från Florens. Hon lever tydligen på att sno åt sig konst från olika krigshärdar världen runt. Det är ju på gränsen till häleri! Nå, hon låter i alla fall sin man sköta affärerna, så hon vet sin plats.

äga rum. Under större delen av eftermiddagen har du haft en otrevlig känsla av att något är fel, men du har inte kunnat sätta fingret på vad.

Färdigheter

- Kunskaper i konsthistoria - Framstående ♦
- Iakttagelseförmåga - Mycket bra ♦
- Etikett - Bra ♠
- Köpslå/värdera - Bra ♦
- Manövrera flygmaskin - Bra ♣
- Fysik - Bra ♣
- Gymnastiska övningar - Dålig ♣

Signora Claudia Empoli

Nervös, hjältemodig konsthandlerska

Bakgrund

Du kommer från den framstående familjen Tinelli i Florens, Italien. Din far sitter bland annat i stadens styrande råd och äger en stor vingård. Din mor är en stor vinkännare och ansvarar för vinframställningen. Redan som liten visste du att du ville bli konstnär, och du ritade och målade på allt du kom över till dina föräldrars och sju syskons stora förtret. Ditt konstintresse växte med åren, vilket inte var så konstigt med tanke på att Florens är ett av världens konstnärliga centra. Så småningom påbörjade du studier vid Florens konstakademi. Du var en mycket flitig student och ägnade all din tid åt olika konstprojekt, allt från målning till skulptur. Din stora förebild var Leonardo da Vinci och du jämförde alltid dina egna verk med hans. Din dröm var att bli en lika fullfjädrad och mångsidig konstnär som han. Detta ledde till att du alltid blev missnöjd med dina egna skapelser, än hur mycket dina lärare lovprisade dina framsteg.

Efter tre års frustrationsfyllt skapande ägnade du en vecka åt att bara stirra på din senaste målning innan du sjösatte den i floden Arno och beslutade dig för att avbryta dina konststudier. Du kanske kunde bli en skicklig konstnär, men du skulle för alltid leva i skuggan av de stora. Istället beslöt du dig för att övergå till konsthistoriska studier. Om du inte kunde skapa, så kunde du åtminstone granska och beundra det som andra hade skapat. Dessa studier gick mycket bättre och du gick ut som bäst i din klass.

Med ekonomiskt stöd från din far öppnade du ett litet konstgalleri i Florens. Galleriet förde en tynande tillvaro de första åren eftersom du var väldigt kräsen med vilka tavlor du ville köpa in och många verkade ha problem med att göra affärer med en kvinna. Detta förändrades i ett slag då du för tjugo år sedan träffade Giorgio Empoli och ni gifte er. Giorgio visste hur man gjorde affärer, och du lät honom vara galleriets ansikte utåt samtidigt som du själv skötte de konstnärliga ställningstagandena.

År 1859 förde med sig omvälvande händelser. Du och din man befann er på Malta när turkarna anföll ön och våldsamma strider utbröt. En man från franska underrättelsetjänsten, monsieur Bernard Leblanc, kontaktade er och utlovade en riklig belöning om ni kunde rädda ett antal franska konstverk undan turkarnas giriga händer. Dessa konstverk hade förts till Malta

under Napoleons tid. Ni blev inblandade i diverse intriger och fick tampas med både preussiska agenter och blodstörstande turkar. Med hjälp av era kontakter lyckades ni så småningom komma över konstverken. Ni flydde från ön i en ångdriven flygmaskin, som du tvingades lära dig att styra (din man är bra på att låta munnen gå, men när det gäller praktiska saker...). Du var fruktansvärt nervös under hela operationen, hade en kontinuerlig hicka och kände dig mest ömklig. Konstigt nog så överlevde ni och monsieur Leblanc höll sitt ord. Efter denna händelse har du hjälpt honom vid ytterligare ett par tillfällen att återfinna stulna eller bortkomna konstverk. I gengäld har du fått sådan information av honom att du har kunnat komma över andra bortkomna konstverk som fransmännen inte hade något intresse av.

Nu för tiden går galleriet riktigt bra och du ser till att använda en del av inkomsterna till att ge ekonomiskt stöd till unga, fattiga konstnärer vars talang, ihärdighet och engagemang du beundrar.

Personlighet

Ingenting du gör är tillräckligt bra! Du är alltid otillräcklig på något sätt. Varför kan du aldrig få lyckas till fullo? Se bara på ditt liv! Dina konststudier misslyckades, du klarade inte av att sköta konstgalleriet själv och dina största konstfynd har du gjort med hjälp av monsieur Leblancs hjälp. (Ditt egentliga problem är att du lider av prestationsångest, men det inser du inte själv.)

Du önskar också att du vore en riktig hjälting, en sådan man läser om i äventyrsromaner, men det kommer du aldrig att bli. Du varken ser ut som en hjälting eller uppträder som en sådan. Framför allt lider du av ovanan att drabbas av hicka i lägen då du känner dig pressad eller då det ställs någon typ av krav på dig, än vad det månde vara. Inför farofyllda situationer brukar du dessutom oroat räkna upp alla tänkbara och otänkbara sätt det hela kan leda till döden på. Om du ändå vore lite mer hjältemodig! (Egentligen är du en sann hjälting som inte tvekar inför faror. Din prestationsångest fördunklar dock din självuppfattning och efter en hjältemodig insats vägrar du erkänna att det fanns något hjältemod i ditt agerande.)

Trots dina drömmar om hjältemod är du en ganska jordnära person. Du imponeras inte av lyx och flärd och avskyr när folk skryter och försöker bygga upp en vacker men falsk bild av sig själva. Då tar du gärna ner dem på jorden med några sarkastiska kommentarer.

Din kärlek till konsten gör att du alltid insuper allt vackert omkring dig, både konstverk gjorda av människohand och naturens egna under. Du påpekar ofta för andra vad de inte verkar uppmärksamma och gör gärna

långa utläggningar om olika konstinriktningar. Konsten är ditt liv! Då du funderar på saker eller mediterar över ett konstverk brukar du suga på ena skulmen på dina läsglasögon.

När du talar förväntar du dig att folk lyssnar. Om du blir avbruten kan du ryta till ganska ordentligt, ungefär som när en mor säger till sitt barn på skarpen.

Ditt yttre

Du är 48 år, väldigt kort och ganska mullig. Ditt svarta hår har du alltid uppsatt i en knut i nacken och du har ett par läsglasögon som hänger i en snodd eller är framskjutna längst ut på nästippen. Du klär dig oftast i mörkbruna, strama klänningar av det mer affärsmässiga slaget. Kanske stramar klänningarna åt lite väl mycket ibland. Du är väldigt förtjust i små, enkla hattar.

I din extremt välförsedda handväska har du bland annat en derringar och ett litet konstlexikon (se utdrag).

I detta nu

Vi skriver idag lördagen den sjunde september år 1869. Du är på väg till en middag som monsieur Leblanc, numera Frankrikes försvarsminister, har inbjudit dig till. Förutom dig själv kommer hans fru och dotter att närvara samt ytterligare tre personer, som du bara känner till ryktesvis:

- Inspektör Roderick Collins: En berömd Scotland Yard-inspektör. Han har tydligen satt många skurkar bakom lås och bom och hjälpte monsieur Leblanc med att spränga en falskmyntarlaga för några år sedan.
- Fräulein Marlene Vogel: En rik societetsdam från Preussen, som numera bor vid Franska Rivieran. Hon är förmodligen en av dessa naiva, pimpinetta damer som har växt upp i en skyddad tillvaro.
- Monsieur Gilbert Touvier: En ung författare från Paris. Han har inte fått något publicerat under sitt eget namn ännu men han var visst spökskrivare åt minister Leblancs memoarer (du har inte läst dem). Om han är talangfull och i behov av pengar skulle du kanske kunna hjälpa honom.

Du anlände till Paris tidigare under dagen och lät skicka ditt bagage till minister Leblancs residens. Därefter har du vandrat runt på Louvren och blir nu rodd i en liten eka på Seine på väg mot den plats där middagen ska

Leonardo da Vinci

Utdrag ur signora Empolis konstlexikon

Leonardo da Vinci föddes den 15:e april år 1452 utanför staden Vinci i närheten av Florens. Han var utomäktenskaplig son till notarien Piero da Vinci och en ung kvinna vid namn Caterina. Hans konstnärliga talang uppenbarades tidigt och år 1469 började han gå i lära hos Andrea Verrocchio, en av renässansens stora mästare. I dennes mångsidiga florentinska konstverkstad, där Leonardo förblev till år 1476, förvärvade han åtskilliga färdigheter. Han anslöt sig till målargillet år 1472 och hans tidigaste bevarade arbeten daterar från denna tid. År 1478 fick han i uppdrag att måla ett altarstykke åt Palazzo Vecchio i Florens. Tre år senare åtog han sig att måla "De tre vise männens tillbedjan" åt San Donato a Scopeto-klostret. Detta projekt avbröts då Leonardo lämnade Florens och bosatte sig i Milano år 1482.

Leonardo arbetade för hertig Lodovico Sforza i Milano i nästan 18 år. Även om han arbetade som hovkonstnär och målade porträtt, utformade festivaler och skapade ett kolossalt ryttharmonument åt hertigens fader, så blev Leonardo också mycket intresserad av andra områden än konstrelaterade under denna period. Han tillämpade sitt växande vetande om mekanik i sin egenskap av väg- och vatten- samt militäringenjör. Han intresserade sig också för så vitt skilda vetenskapliga områden såsom anatomi, biologi, matematik och fysik. Dessa aktiviteter hindrade honom dock inte från att slutföra en av sina mest betydande målningar, "Den sista nattvarden".

Då hans beskyddare år 1499 besegrades av fransmännen lämnade Leonardo Milano för att söka en ny tjänst annorstädes. Han arbetade en tid som kartritare i centrala Italien och som militäringenjör åt Cesare Borgia. År 1503, då han var tillbaka i Florens, åtog sig Leonardo flera mycket betydande konstnärliga projekt, däribland väggmålningen "Slaget om Anghiari" i rådsbyggnaden, den försvunna "Leda och svanen" samt "Mona Lisa". "Mona Lisa", också känd som "La Gioconda", är ett porträtt av Francesco del Giocondos hustru och målades under fyra år från år 1505. På målningen ser man en kvinna klädd enligt dåtidens florentinska mode, omgiven av ett visionärt bergslandskap. Den är ett remarkabelt exempel på Leonardos sfumateknik med mjuka, tungt skuggade ytor. Samtidigt med dessa konstnärliga projekt fördjupade han sig i olika naturvetenskapliga områden. Hans

intresse för anatomi fick honom att utföra ett antal obduktioner av människokroppar och han studerade systematiskt fåglarnas flykt.

Leonardo återvände till Milano i juni år 1506 för att arbeta åt den nya franska ledningen och förblev här i sju år. Det konstprojekt som han ägnade sig åt under denna period var ett ryttharmonument åt Gian Giacomo Trivulzio, vilket aldrig fullbordades. Leonardos naturvetenskapliga forskning började alltmer att dominera hans övriga aktiviteter och även hans konstnärliga gåvor inriktades mot naturvetenskapliga illustrationer. Genom sina teckningar ville han föra vidare sin kunskap om naturens uppbyggnad. År 1513 åtföljde han påvens Leo X bror, Giuliano de' Medici, till Rom, där han stannade i tre år, alltmer fördjupad i teoretisk forskning. År 1516-17 lämnade Leonardo för alltid Italien och blev arkitektonisk rådgivare åt den franske kungen, Francios I, som hyste en djup beundran för Leonardo. Leonardo dog den 2:e maj år 1519, då 67 år gammal, i Cloux i närheten av Amboise, Frankrike.

Diverse meddelanden

Anonymt meddelande

Till Herra Klipare!

Ni kallar Eder konstexpert och märker inte ens att Mona Lisa under ett dyggs tid har varit utbyt看t mot en undermiligt kopia. Jag föreslår att Ni genast åtgärdar detta.

Från en upprörd medborgare

Monsieur Royers meddelande

Mitt bästa Herrskap

Jag ber så hemskt mycket om ursäkt för mitt uppträdande vid vårt möte på utställningen. Om Ni fortfarande är intresserade så har jag lite mer att berätta. Jag kommer att befinna mig i min bostad på rue Saint-Denis 234 under resten av dagen och Ni kan uppsöka mig där.

Med hopp om ett snart återseende

Maurice Royer

Utpressningsbrev

Bäste minister Leblanc!

Ni behöver inte bekväma Eder om Eder dotters säkerhet. Hon är i tryggt förvar och kommer så att förbli tills Ni har försett oss med de upplysningar vi önskar. För en man i Eder position torde det vara en smal sak att ta fram uppgifter om de franska Vernekanonernas positioner samt fullständiga ritningar över dem. När Ni har utfört detta skall Ni hissa Trikoloren från Edert hus, varvid vi kommer att kontakta Eder för vidare instruktioner. Gör inget överilrat i mellantiden. Vi håller Eder under uppsikt!

LE PETIT PARISIENNE

LÖRDAG, DEN 7:E SEPTEMBER

BOMBATTENTAT MOT

FINANSDEPARTEMENTET

Paris, den 6:e sep. Detta var dagen för ett nytt kallblodigt terrordåd. Strax efter kl. 1 på eftermiddagen kunde en fyrhjulig vagn med en last bestående av åtskilliga gutesäckar och utan draghäst skådas då den förarlös rullade upptriffr Pigalle. Den förste som såg den framrusande vagnen var slaktarbiträdet Raymond Loustau, som rådigt ropade en varning nedåt gatan. Vagnen fick snabbt upp hög fart längs den branta backen och flera personer fick vettskrämda kasta sig ur vägen för ekipaget. En äldre herre skadades illa då han försökte rädda de flaskor med cider han hade till försäljning ute på gatan. En annan herre kastade sig upp på vagnen för att försöka ta vagnen ur dess dödsbringande kurs, men han tappade balansen då vagnen körde ned i ett hål i gatan (när ska någonting göras åt det dåliga skicket på våra gator och vägar?), föll av och bröt armen.

Inget kunde stoppa ekipaget, som till slut for rakt in i finansdepartementets västra flygel. Vid sammanstötningen avslöjades syftet med vagnens färd och de illavarslande säckar som låg på den. En fruktansvärd explosion demolerade nämligen stora delar av den träffade vägen och spred stensplitter över hela gatan. En kvinna med sitt barn befann sig alldeles i anslutning till explosionen och omkom direkt. En herre träffades av en stenbit i tinningen och förblödde innan hjälp nådde fram. Åtskilliga personer skadades av det kringyrande splittret och ett speeribud skar sig svårt då han i förvåningen över explosionen förde sin velociped rakt in i skyltfönstret till ett skomakeri. Sammanfattningsvis omkom och skadades följande antal personer: 3 omkomna, 16 skadade.

Poliser anlände inom kort till platsen och mottog vittnesbörd från närvarande personer. Flera av dessa vittnen kunde berätta att två män hade skymtat vid backens krön, varifrån vagnen ursprungligen kom. Vittnesbörden går något isär när det gäller de två förövarnas utseende. Den ene mannen påstås enligt några vittnen ha varit över medellängd, haft ljus, lockigt hår och varit iklädd en beigeutig rock, som var några storlekar för liten. Andra vittnen på-

står dock att mannen inte alls var särskilt lång och att han var iklädd en kappa och inte en rock. När det gäller den andre mannen var vittnena överens i större utsträckning. Han ska ha varit ganska kort, haft en tillbucklad kubb på huvudet, en framträdande haka, mörk rock och en brun, stickad halsduk.

Polismyndigheterna arbetar nu utifrån teorin att det rör sig om anarkister. Detta antagande stödjer man på ett fynd som gjordes vid den närliggande domstolsbyggnaden. Här hade någon eller några fräcka samhällsomstörtare målat ett anarkistiskt slagord med svart tjära på en av domstolsbyggnadens väggar. Slagordet löd enligt polismyndigheternas utsago "Det finns inga lagar". Förövarna hade dock inte skådats av någon person.

Le Petit Parisienne frågar sig nu hur länge denna terrorvåg ska få fortsätta. Det är hög tid att polismyndigheterna tar i med hårdhandskarna för att kväsa dessa missansande element i samhället. Så länge denna verksamhet får fortgå kommer den att angripa vårt mödosamt uppbyggda samhälle som röta angriper ett äpple.

Lucien Reynaud

**RIKSKANSLER BISMARCK
I BISTERT TAL**

Berlin, den 5:e sep. Detta var dagen för ännu ett av rikskansler Otto von Bismarcks kärnfulla tal till den prussiska riksdagen. Talet behandlade framför allt rikskanslerns önskan om en hårdare attityd gentemot både Bayern och Frankrike. Framför allt riktade han skarp kritik mot incidenten med luftskeppet "Else-Marie" och kallade den en opåkallad provokation mot den prussiska nationen. Frankrikes ovilja att uttala ett officiellt avståndstagande från dylika provokationer mot en suverän stats territorium och uteblivna bifall av den prussiska nedskjutningen av "Else-Marie" tolkades av rikskanslern som ett tecken på att Frankrike och Bayern gemensamt låg bakom utformningen av provokationen och han varnade Frankrike för dylik inblandning i framtiden. Han varnade också Frankrike för att fortsätta placera ut Vernekanoner, som han kallade "ett direkt, riktat hot mot Preussen". Om inte Frankrike inleder en nedrustning

av dessa vapen kommer Preussen se sig nödgat att eskalera sin produktion av de så välkända prussiska rullande forten.

Från franskt håll har denna reaktion på incidenten med "Else-Marie" mottagits med förbluffning. Den minnesgode läsaren kommer säkert ihåg händelsen, eftersom vi på "Le Petit Parisienne" har hårdbevakat detta drama, men för fullständighetens skull ger vi här nedan en kort sammanfattning.

Den tragiska historien tog sin början den 21:e augusti. Det bayerska luftskeppet "Else-Marie" påbörjade då sin färd från den idylliska staden Wurtzburg. "Else-Marie" är ett ombyggt militärt luftskepp som tidigare hette "Die Walküre". All beväpning och alla militära beteckningar avlägsnades emellertid för mer än 3 år sedan då "Die Walküre" ansågs föråldrat och anpassades för civilt bruk. Det senaste året har det utnyttjats för luftfrysningar till de vackra öarna i Södra Innerhavet.

Dagen för "Else-Maries" sista färd bjöd på ett strålande morgonväder och kapten Hermann Bügelgraf hade ingen anledning att förvänta sig några problem. Han hade företagit denna färd åtskilliga gånger innan och var väl bekant med både "Else-Marie" och Södra Innerhavets väderförhållanden. Den totala besättningen uppgick till 8 personer och passagerarna till 36 personer; inalles fanns det alltså 44 personer ombord.

Då "Else-Marie" hade passerat de inre öarna och strälvade vidare mot sitt mål för dagen inträffade en plötslig väderomsvängning, mycket otypisk för Södra Innerhavet. Mörka åskmoln tornade upp sig på den blå himlen och svepte snabbt in "Else-Marie" i hårda kastvindar. Kapten Bügelgraf beslöt sig för att söka skydd vid närmaste kust. De starka vindarna gjorde dock "Else-Marie" mycket svårmanövrerad och hon fördes snabbt längre norrut än vad kaptenen hade avsett. Då besättningen så småningom siktede en kustlinje visste de inte längre var de befann sig och kapten Bügelgraf beslöt sig för att landa och fråga.

"Else-Marie" hade inte mer än hunnit ta ut kursen mot land då en prussisk kanonbåt dök upp på luftskeppets babordssida. Kapten Bügelgraf beordrade ut nödflaggan, men innan den unge andrestyrmannen hann hissa flaggan från "Else-Maries" bogspröt

Forts. sid. 2

DEN STORA ÅNGUTSTÄLLNINGEN

PALAIS D'INDUSTRIE

**DEN FANTASTISKA UTSTÄLLNINGEN FORTSÄTTER!
KOM OCH SE OTROLIGA ÅNGMASKINER I AKTION!**

DEN LJUDLÖSA ÅNGMASKINEN

DEN ÅNGDRIVNA POTATISSKALAREN

ÅNGMASKINEN SOM FÅR PLATS I EN TÄNDSTICKSASK

DEN MAKALÖSA ÅNGORGELN

ÖPPETTIDER: FRÅN KL. 10 PÅ FÖRMIDDAGEN TILL KL. 6 PÅ EFTERMIDDAGEN

Royers anteckningar

Leonardo studerade vitt skilda områden. Både konst och naturvetenskap... geologi, optik, akustik, musik, matematik, anatomi, vattenbyggnad, ballistik, sjökrigsmateriel, botanik, rörelse och tyngd... Den helhetssyn han erhöll måste ännu idag vara unik. Hur ska jag erhålla samma förståelse för tingens beskaffenhet som Leonardo? Tänk vad jag skulle kunna åstadkomma för kampen!

Anteckningar från år 1495... ett slags energinät, som universum skulle vara uppbyggt av. Denna energi är invävd i verkligheten med hjälp av något slags "knutar" och med hjälp av dessa kan verkligheten påverkas. Magiska maskiner? Kryptiskt! Det verkar som om de anteckningar som behandlar detta finns annorstädes.

Han hade alltid en anteckningsbok till hands där han skrev ned sina iakttagelser och funderingar. Allegoriskt och gåtfullt. Mycket finns bevarat men har genom tiderna ryckts ur sitt sammanhang. Måste betraktas som en helhet för att kunna förstås... omöjligt! Vad var syftet med anteckningarna? Insåg han att de skulle bli omöjliga att uttyda? Borde han inte ha sammanfattat essensen av sina kunskaper någonstans? I ett av Francesco Melzis brev står att läsa "Leonardo var förutseende nog att skydda sina största upptäckter med ett lager av fernissa".

Giuliano de'Medicis nämner i ett av sina brev en bulla som skulle ha utgått från påven och bannlyst en skrift av Leonardo. Måhända den som behandlar magiska maskiner? Om han ägde kunskap om magi kan han på magisk väg ha skyddat sina samlade kunskaper.

Från år 1505 och framåt ägnade han det mesta av sin tid åt naturvetenskapliga studier. Intressant att han under just denna tid skapar ett av sina förnämsta konstverk, Mona Lisa. Finns det ett samband? Enligt Vāsari är tavlan ett porträtt av Francesco del Giocondas hustru monna Lisa. Många har ifrågasatt Vāsari på denna punkt. Han säger också att Leonardo arbetade på tavlan i fyra år men aldrig levererade den. Varför inte? Var den inte fullbordad efter denna tid? Den borde ha varit perfekt om man ser till Rafaels arbeten vid denna tid i relation till Leonardos. Han måste ha haft ett djupare syfte med denna målning, varför skulle han annars ta den med sig på alla sina resor? Kan det inte vara så att detta verk inte kunde avslutas förrän ett mycket större verk var avslutat, nämligen Leonardos livsverk?

Det är intressant att notera hur många konstnär, såsom Calamatta, som förtvivlat har försökt reproducera tavlan och Leonardos teknik. Än hur nära de kommer är det ändå alltid något som saknas.

Tavlans bakgrund har alltid bekymrat konstkännare. Det är ett skrämmande landskap, en avklädd natur som kontrasterar mot kvinnan i förgrunden. Till skillnad från henne så finns där inte längre några hemligheter förborgade. Speglingarna i bakgrunden... De antyder något men vad? Leonardo ägnade en hel del tid åt experiment med speglar och använde sig ofta av spegelskrift.

Vissa av Leonardos anteckningar om färgtillverkning talar om järnhaltiga färger. Måhända använde han sig av sådana för att med de tunna färglagren bygga upp de magnetiska fälten och magiska flödena.

Mona Lisa föreställer Leonardo? Han kan ha målat in sin kunskapstörstande själ i tavlan. Den besitter all hans insikt i hur naturen fungerar och därför tog han den med sig för att kunna fortsätta måla in sina kunskaperövringer i den så att den skulle bli fullständig. Kanske detta är hemligheten som leendet döljer. Leonardo skriver år 1509 "Kunskapen finns där framför betraktaren och den går bara att inhämta genom att ta till sig skönheten, att bli ett med den". Tavlans insikt i kunskapens skönhet kan erövrats genom att den öppnas med rätt nyckel. Dess skönhet lyser mot betraktaren och eftersträvar spegelbildens egenskaper. Måhända avgjuter den sig i anletsdrag av mindre skönhet då de underställs dess utstrålning.

"Facil cosa è farsi universale" ("Det är lätt att bli universell") skriver Leonardo. Om jag kunde komma över tavlan och testa mina teorier... Genom att avlägsna de anskrämliga lagren av fernissa och rigga upp ett spegelarrangemang, som tillåter mig att se tavlan ur dess rätta perspektiv, skulle säkerligen Mona Lisa le mot mig och hemligheten bli min.